

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
De Heiligen der laatste Dagen.*

„Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 18. 15 Sept.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	5e Jaargang 1900.
----------------------------	---	------------------------------------

Het „Mormoonsche” Geloof.

EEN ONDERHOUD VAN EEN VERTEGENWOORDIGER VAN HET DAGBLAD „THE ATLANTA CONSTITUTION”, UITGEGEVEN TE ATLANTA, GEORGIA (VEREENIGDE STATEN VAN AMERIKA), MET OUDERLING BEN E. RICH, PRESIDENT VAN DE ZENDING DER ZUIDELIJKE STATEN, EN VERSCHENEN IN GENOEMD DAGBLAD ONDER DATUM VAN 31 MAART 1899.

(Vertaald door P. ROELOFS.)

(Vervolg en slot).

Men zegt, dat Paulus de ontwerper is van de leer van zaligheid door geloof alleen zonder werken. Doch wanneer men zijnen zendbrief aan de Romeinen leest, die in het bijzonder aangehaald wordt in dat opzicht, zal men ontdekken, dat het de werken van de wet van Mozes waren, waarvan Paulus aantoonde, dat zij onvoldoende waren, en dat het eerste wat tot zaligheid noodig was, geloof in Christus was, maar niet een dood geloof; het was een geloof, dat tot gehoorzaamheid leidde, zooals Christus leerde: ‚De mensch zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.’ (Matt. 4 : 4.) En dat Paulus geloofde in de gewichtigheid van goede werken, Rom. 2 : 3–10, waarvan ik slechts twee verzen zal aanhalen: ‚Verdrukking en benauwdheid over alle ziel des menschen, die het kwade werkt, eerst van den Jood, en ook den Griek; maar heerlijkheid, en eer en vrede een iegelijk, die het goede werkt, eerst den Jood, en ook den Griek.’ Er is, volgens mijne meening, niets dat zoozeer tot zonden leidt als de dwaze en anti-Christelijke leer, dat alleen geloof in het verzoeningswerk van Christus de menschen zal vrij spreken van de laagste zonden en misdaden, en hen zal bekwaam maken voor de tegenwoordigheid en gemeenschap van Hem, die

rein is en heilig. Het is eene zielverdèrvende ketterij, de uitvinding van den mensch en tegenstrijd met vroegere zoo wel als tegenwoordige openbaring.”

Men meent in het algemeen, dat de Mormonen losse opvattingen van zedelijkheid en eigenaardige huwelijksgebruiken hebben. Wat is de waarheid van deze beschuldigingen?”

„Er is op aarde geen volk, dat strengere begrippen en regels heeft met betrekking tot de zedelijkheid, dan de Heiligen der laatste Dagen. Geslachtsomgang buiten het huwelijk wordt als eene groote zonde beschouwd. Kuischheid wordt beiden aan het mannelijke en aan het vrouwelijke geslacht opgelegd. Een jonge man zou zoo rein moeten zijn als eene jonge vrouw. De een heeft, onder de Mormoonsche leering, niet meer vrijheid dan de ander, met betrekking tot zedelijkheid. Wij gelooven, dat de vereeniging van de geslachten in het huwelijk noodzakelijk is tot de volmaaktheid. „Nochtans is noch de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder den man, in den Heere.’ (1 Kor. 11 : 11). Het celestiale koninkrijk, waar God en Christus wonen, is een staat van volmaaktheid. Zij die in die heerlijkheid ingaan, zullen volmaakt wezen. Daarom gelooven wij in celestiaal huwelijk, hetwelk is eeuwig huwelijk — het huwelijk dat tusschen Adam en Eva in den Hof van Eden gesloten werd door den Almachtige. Zij waren onsterfelijke wezens. De dood was nog niet in de wereld gekomen. Er was geene zonde; daarom was er geen dood. Het onsterfelijke paar werd tot één vleesch. Geen mensch kon hen scheiden. Dat was een eeuwige band. Indien zij door den dood, die de bezoldiging der zonde was, gescheiden werden, zoo werden zij door het verzoeningswerk van den Verlosser wederom vereenigd en tot hunnen vorigen toestand hersteld. Aldus zullen zij in de opstanding niet huwen of ten huwelijk uitgegeven worden, want zij waren in celestiaal huwelijk tezamen gevoegd, alvorens zij sterfelijk werden en opstanding van noode hadden. De Heere heeft in deze eeuw der wereld die orde van celestiaal of eeuwig huwelijk geopenbaard, zoo dat hetgeen door hetzelfde op aarde gebonden is, in den hemel gebonden is, en blijft in en na de opstanding. De man zal aan zijne vrouw teruggegeven worden en de vrouw aan haren echtgenoot, en indien zij waardig zijn, zullen zij tezamen, als één zijnde, ingaan in de volheid van de heerlijkheid des Heeren. Indien een man, die zoo getrouwd is, tijdelijk zijne vrouw door den dood mocht verliezen, en eene andere zoude trouwen, onder dezelfde wet, zouden zij beiden hem toebehooren in de toekomstige wereld. Vóór de wetten werden ingesteld, die het veelvoudige huwelijk verbieden en als eene misdaad straffen, leerde de Kerk de leer van het veelvoudige huwelijk, en in eene betrekkelijk kleine mate werd het in praktijk gebracht, en onder de heiligste verbonden van kuischheid en reinheid. Maar sedert die wetten, na vele gerechtsbemoeiingen en lijden van vele personen door het hoogste gerechtshof van de Vereenigde Staten als grondwettelijk werden verklaard, heeft de uitoefening van het veelvoudige huwelijk, d. i.

meer dan ééne vrouw te trouwen, opgehouden, daar de President van de Kerk, die de sleutelen van die autoriteit alleen hield, zijn besluit te kennen gaf, dat er voortaan geene veelvoudige huwelijken meer zouden gesloten worden. Het maakt geen verschil hoeveel men daartegen predikt of schrijft, hetgeen ik u zeg is de waarheid, waarop u kunt staat maken. Veelvoudige huwelijken zijn door de grondwet van den staat Utah verboden, en eene strafboete van vijfhonderd dollars en vijf jaar gevangenisstraf worden dengenen opgelegd, die deze bepaling overtreden. Een van onze leerstellingen is, dat wij de grondwet van het land moeten gehoorzamen. Daarom onderwerpen wij ons en laten de uitkomst aan den Heere over, hetgeen God te zamen gevoegd heeft, kan geen mensch scheiden. Daarom de huwelijken door Zijne autoriteit en volgens Zijn gebod gesloten, blijven voortbestaan. indien de deelhebbenden getrouwd zijn in deze wereld en in de toekomst. Maar de betrokkenen zijn onder ernstige verplichting om zich alleen voor elkander te bewaren en geslachtsovertreding en onzedelijkheid worden door de Heiligen der laatste Dagen met den grootsten afkeer beschouwd."

"Wat leert u van den hemel en de hel? Geloof u, dat wanneer de menschen sterven, zij of naar de hemel of naar de hel gaan, of gelooft gij niet aan de hel of aan een duivel?"

"Wij gelooven in een persoonlijken Satan, zooals wij in eene persoonlijke Godheid gelooven. Het wezen, dat Eva verleidde en Jezus verzocht, is een gevallen geest, de inwoning van alle beginsel van kwaad, zooals God de inwoning is van alles wat goed is. Een beginsel in abstracten vorm is van geen kracht of uitwerking. Er moet een wezen zijn, waardoor het openbaar wordt. Wij gelooven niet in den mythologischen booze met horens en hoeven, noch in een put zonder bodem, met vuur en sulfer. Maar wij gelooven, dat er vele booze geesten zijn, die onder de heerschappij van dat wezen, duivel en Satan genaamd, de menschen kinderen verzoekt en verleidt, indien mogelijk, en die vijanden zijn van Christus en van de waarheid. Zij zullen eenmaal van deez' aarde verbannen worden, wanneer het verlossingswerk van Christus zal voltooid zijn. De hel is een plaats en een staat van pijniging alwaar de onzekerheid en wroeging en angst van de zielen der goddeloozen, die het oordeel wachten en niet weten, wat hun lot zal zijn, is als de worm die niet sterft en het vuur dat niet uitgebluscht wordt. Dit zullen zij dragen, zoolang het recht zulks eischt en totdat zij zich bekeeren en zich tot God wenden en volkomen gewillig zijn om Hem te gehoorzamen. Wanneer zij in toekomstige eeuwen, vrijgesteld worden, zal hunne bestemming zijn zooals zij die vastgesteld hebben door hunne eigene handelingen, en naar de eeuwige beginselen van rechtvaardigheid en genade toegemeten door den alwijzen Rechter, den eeuwigen Vader. Wij gelooven in den hemel, als een plaats en een toestand. Deze aarde zal een hemel zijn, wanneer zij verlost en tot hare paradijsheerlijkheid hersteld is. Zonde, duisternis, verdriet, pijn en de dood zullen van dezelve verbannen zijn. De rechtvaardigen zullen in hun verheerlijkten verzezen staat

in eeuwigen vrede en vreugde op dezelve wonen. Wanneer zij door vuur gezuiverd en tot eene nieuwe aarde geworden is, zal gerechtigheid in haar wonen. De doorn en de distel zullen verdwijnen, en in de plaats daarvan zullen de vijgeboom en de mirteboom bloeien en vrucht dragen. De vijandschap tusschen mensch en beest zal niet meer zijn. Er zal niets zijn, dat zal kwaad doen of vernietigen. De bloemen van Eden zullen bloeien, de boom des levens zal zijne heerlijke vruchten dragen, de stroom des levens zal voortvloeien uit den troon Gods; de aardbol zelf zal zijn als eene glazen zee gemengd met vuur. Christus zal als Koning op dezelve wonen; de Vader zal haar bezoeken en haar met Zijne tegenwoordigheid begenadigen. Alles wat op haar, boven haar, rondom haar en onder haar is, zal geheiligd, schooner gemaakt en verheerlijkt zijn, en de lof tot God en het Lam zal uit alle deelen en van ieder kreatuur opstijgen, Satan en zijne legerscharen zullen overwonnen zijn, en Adam en zijn nageslacht zullen van den vloek verlost worden, en alles wat adem heeft, zal den Grooten Schepper verheerlijken; iedere knie zal buigen en iedere tong zal belijden, dat Jezus de Heere is, tot de glorie van God den Vader en Hij zal alles in allen zijn.”

De Schoonheid welke nimmer vergaat.

Hoe treurig zou deze wereld niet wezen, indien zij ontbloot zou zijn van de schoonheid der natuur en der kunst. De liefde voor het schoone is een der hartstochten welke veel gedaan heeft om het menschelijk geslacht tot een hooger trap van beschaving te brengen, zoowel als om de dierlijke eigenschappen van het karakter te verzachten en de ruwheid daarvan te effenen. God heeft in het menschelijke hart die liefde gelegd en zij behoeft slechts aankweking om hare vrucht voort te brengen. Niemand kan de schoonheden van een prachtig landschap in de lente, met hare bloemen en vogels, met hare grasperken en groen geboomte beschouwen en in zijne ziel daarvan doen drinken, zonder te gevoelen beter te worden door haren invloed.

Een bezoek in een Museum van schoone kunsten, door een, welke de lieflijkheid, welke daar getoond wordt, kan waardeeren, zal ten allen tijde strekken om zijn gedachte en verlangen te verheffen boven de mindere dingen dezer aarde en hemelwaarts leiden.

De schoonheden der architectuur hebben het volk verhoogd van de hut tot het paleis. Zij die te midden der verhevene grootheid der bergen wonen hebben, als alle andere toestanden dezelfde zijn, hogere en edeler gedachten en verlangens dan de bewoners der vlakten. Hoe veel meer mannelijker en vrouwelijker gevoelt men zich wanneer men gekleed is in degelijke, schoone en passende kleederen, dan wanneer gekleed zijnde in versleten en gescheurde kleederen! Hoe aantrekkelijk is het menschelijk wezen in den eenen toestand en hoe terugstootend in den andere.

O, de wereld is vol van schoonheden, wanneer het hart vol van liefde en waardeering is voor de schoonheden, welke zoo overvloedig over het menschedom zijn uitgestort door een alwijzen en

liefdevollen Vader. Doch hoe snel gaan al deze schoonheden voorbij? In slechts weinige korte maanden wordt het landschap bruin en dor, de bloemen verwelken en vallen af, de vogelen sterven en verliezen hun schoonheid. De werken der kunst vervallen en vergaan spoedig, de schoone gebouwen, gelijk Babylon van ouds, worden slechts een hoop onooglijke bouwvallen, de hechte bergen worden een prooi der elementen en zelfs het menschelijk lichaam en al zijne versierselen worden oud, verdwijnen en keeren tot stof, waarvan het gekomen is. Dit is inderdaad eene sombere beschrijving voor diegenen, welke niet verder zien dan tot de dingen zelf, doch zij hebben meer nuttigheden, veel meer dan het tijdelijk genoeg hetwelk zij gaven toen zij op het toppunt hunner schoonheid waren.

Ofschoon de schoonheid van het landschap uit het sterfelijke oog verdwijnen moge, zoo verhief het duizenden van hare bewonderaars tot de hoogere velden der gedachten en werden daardoor onsterfelijke zielen gedrongen zich zeer ver boven de grenzen van dit leven op te heffen. De werken der kunst mogen vergaan, doch de hoogere gevormden idealen van schoonheid zullen altijd duren gelijk de eeuwigheid. Bouwkundige werken mogen vervallen, doch de bewondering welke bij de aanschouwing werd opgewekt, maakt hem bekwaam om de hemelsche woningen te waardeeren. Bergen mogen vernietigd worden of in de diepte der zee verzinken, doch de ontstane verhevene verlangens zullen voortgaan, tot verheerlijking van den grooten Bouwmeester welke „de hemelen en de aarde, de zeeën en de fonteinen der wateren gemaakt heeft”. De mensche-lijke, naar Gods beeld geschapen gestalte en aangezicht mogen verdwijnen om niet meer in deze sterfelijke gezien te worden, doch alle ware op aarde aangeboren liefde moet in uitgebreidheid en reinheid vermeerderen, terwijl de eindelooze eeuwen voortrollen.

Een liefde voor de schoonheden der aarde leidt altijd om de liefde van den Schepper der aardsche schoonheden te versterken.

Eene liefde voor de schoone kunsten neigt het hart tot den Artist, en alzoo wordt de mensch nader geleid tot het grootste van alle geboden, waaraan de geheele wet en de profeeten hangt” en tot het „tweede hetwelk daaraan gelijk is”.

Al deze schoonheden der natuur en kunst mogen aan het menschelijk oog snel voorbij gaan, doch door hunne indrukken verheffen zij de mensche-lijke ziel en brengen haar nader tot Hem van Wien alle schoonheid komt en ontwikkelt alzoo een edel karakter en leven, welke hare heerlijkheid weërkaatst op al degenen, waarmede het in aanraking komt. Deze op hunne beurt brengen het over door de eeuwen, en zoo hebben de schoonheden der aarde, welke vergaan, hun indrukken in schoonheid medegedeeld aan de onsterfelijke ziel en welke altijd durend zijn als de eeuwigheid.

Millennial Star. A. W.

De Wederopbouwning van Jeruzalem.

Een bewijs te meer dat Joseph Smith een profeet des Allerhoogsten was, is het feit, dat hij in de eerste helft dezer eeuw,

manmoedig optrad en bekend maakte, dat de stad Jeruzalem voor de wederkomst van Christus wederom opgebouwd zou worden en ook een Nieuw Jeruzalem, hetwelk den naam Zion zou dragen. Dit zou zijn opdat de profetie door Jesaja uitgesproken, vervuld zou worden, welke zegt: „Uit Zion zal de wet uitgaan en des Heeren woord uit Jeruzalem”. Het is waar, er bestond eenigszins hoop en geloof in de harten van vele oprechte Israëlieten en sommigen der Christenen, dat Jeruzalem weder opgebouwd zou worden, doch het beeld daarvan had geen bepaalde gestalte in hunne harten. Doch gelijk het water eener bron voortvloeit en zich over de oppervlakte der aarde verspreidt, zoo is het licht, dat deze profeet bezat, tot duizenden menschen doorgedrongen en zien zij uit naar de vervulling dezer heerlijke beloften.

Jeruzalem was een zeer oude stad. Josephus, de joodsche geschiedschrijver, deelt ons mede, dat het dezelfde plaats is, welke in het Oude Testament Salem genoemd wordt en waarvan Melchizedek koning was.

Het wordt algemeen aangenomen, dat Jeruzalem, bij afleiding fondatie van de stad des vredes beteekent. Bovendien geeft de Bijbel haar verschillende namen, zooals: „de stad Davids”, „de stad van Juda”, „de Heilige stad”, „de stad Gods”, terwijl Christus haar „de stad des grooten konings” noemde. Zelfs tot op heden wordt zij „el Kuds”, „de Heilige” genoemd. Zij heeft een belangrijke plaats in de geschiedenis van het joodsche volk en in het leven, dood en opstanding van onzen Zaligmaker ingenomen. In hare straten wandelde hij, leerde in haar tempel, at en dronk in hare huizen en deed zijne intocht in haar, gezeten op een ezelin.

Heerlijk en schoon was haar verleden en ofschoon hare kastijdingen zwaar geweest waren en zullen zijn, zoo hadden hare inwoners veel der ellende, welke over haar uitgestort is geworden, af kunnen wenden, indien zij naar de stem van den Zaligmaker geluisterd hadden. Christus zelf was daarvan doordrongen, de klacht die hij tegen haar uitsprak zeggende: „Jeruzalem, Jeruzalem, hoe menigmaal heb ik uwe kinderkens bijeen willen vergaderen, maar gijlieden hebt niet gewild”, is daarvan een duidelijk bewijs. Zij verkoos den vloek in plaats van den zegen. Jeruzalem werd gelijk Micha voorspeld had, tot een steenhoop en de berg Zion, de plaats waarop de Tempel gestaan had, gelijk een akker geploegd. Doch nadat zij van de hand des Heeren, van den beker zijner grimmigheid gedronken had, ja zelfs den droesem van den beker der bezwijming had uitgezogen, zou tot haar gezegd worden: „Waak op, waak op, sta op, Jeruzalem, schud u uit het stof en zit neder. Ook zou in toekomstige tijden een fontein geopend worden voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem tegen de zonden en ongerechtigheid; de namen der afgoden zouden uitgeroeid worden en de onreine geest uit het land worden weggedaan. Jesaja zegt verder dat, ofschoon er niemand van al de kinderen welke zij gebaard had, haar zachtjes zou leiden en niemand der kinderen, welke zij opgevoed had, haar bij de hand zou grijpen,

nochtans zou tot hare woeste plaatsen gezegd worden: „Maakt geschal en juicht te zamen, de Heere heeft u verlost”, hetwelk duidelijk bewijst, dat God de Heere den vloek ter eenigen tijd van het land zal wegnemen en het weder zegenen als in dagen van ouds. Ja tevens, dat zij in toekomstige tijden hare sierlijke klederen moest aantrekken, want de tijd zou alzoo komen dat er geene onreine noch onbesnedene zou inkomen. Ja, dat de Heere de inwoners van Jeruzalem zou beschutten en dat degenen, die onder hen struikelen zouden, te dien dage als David gemaakt zouden worden; en het huis Davids zal zijn als de goden, als de engelen Gods. Deze profetie is tot op heden nog niet vervuld geworden. Alhoewel de Israëlieten zich reeds in Jeruzalem en Palestina trachten te vestigen, als een begin der vervulling der profetiën, zoo is hare gevangenis nog niet gewend. Zij behoort nog aan de heidenen; de onbesnedene en onreine beweegt zich vrijelijk binnen hare palen en heeft dit altijd kunnen doen. Doch de tijd nadert, dat vervuld zal worden, dat de Heer zijn geest over haar uit zal gieten, „dan zal de woestijn tot een vruchtbaar veld worden en het vruchtbaar veld zou dan als een woud geacht worden.” Ja, de glorierijke tijd zal komen, zegt de Heere, dat Hij, „de beker der bedwelmig van hare hand zou nemen en den droesem van den beker Zijner grimigheid zou zij voortaan niet meer drinken. Jesaja 51 en 52.

Uit al deze woorden der profeten is het zeer duidelijk te zien, welke heerlijke toekomst Jeruzalem wacht. De woorden welke de profeet Zacharia een engel hoorde zeggen: Jeruzalem zal dorpsgewijze bewoond worden, vanwege de veelheid der menschen en der beesten, die in het midden derzelve wezen zal,” zal hare volkomene vervulling hebben. En gelijk Joël zeide: „Jeruzalem zal blijven van geslacht tot geslacht.”

Groote belangstelling wordt thans onder de Israëlieten getoond, om in Palestina te vergaderen en het land te doen toenemen. En diegenen welke dit willen tegenhouden, laat hen uit de volgende woorden van den profeet Zacharia 12: 3 leeren, dit niet tegen te werken. „Jeruzalem zal een lastige steen worden voor alle volken; allen die zich daarmede beladen, zullen gewisselijk doorsneden worden”.

En ofschoon de gruwel der verwoesting, waarvan Daniël gesproken heeft, wederom vervuld moet worden; de stad voor een gedeelte ingenomen, vrouwen en kinderen gruwelijk mishandeld en vermoord zullen worden, zoo zal zij niet tot geheele verwoesting overgegeven worden. Want de ellende weder tot zulk een mate over hen gebracht, zal de Israëlieten zoo ootmoedig maken, dat „elkeen die in den naam des Heeren komt, hoe veracht of nederig hij ook mocht zijn, aangenomen zal worden”. Ja, zij zullen zelfs uitroepen: „Gezegend is Hij, die komt in den naam des Heeren”. Dan zal de Heer zijne voeten op den Olijfberg zetten, hen verlossen en hare vijanden vernietigen. En de Heer zal Jeruzalem „een vurige muur rondom wezen, en tot een heerlijkheid in het midden van haar zijn”.

Dit bewijst zeer duidelijk, dat na de ellende welke over haar

gekomen is en komen zal, zijne beschermende macht en zegen over haar wezen zal en dat dit betrekking heeft op de toekomst is niet te weerspreken.

De heiligen der laatste Dagen houden hunne oogen naar deze groote gebeurtenissen gericht als één der machtige werken der toekomst als een getuigenis voor alle volken. Dan zullen zij zien, dat de Almachtige regeert en zijn arm niet verkort is. De wederopbouw van Jeruzalem in Palestina en de opbouw van Zion, Jackson County Missouri in N.-Amerika zijn de voorbereidingen om den naam des Heeren te kunnen vertellen in den eerste en zijne lof in den laatste.

In 1873 op den 2den Maart hielden president Geo A. Smith, Apostel Lorenzo Snow en andere Ouderlingen, Heiligen en leden der Kerk een heilige vergadering op den Olijfberg, wijdde het land tot de Vergadering van Israël toe, en bezochten de voornaamste plaatsen in Palestina. En ofschoon de Joden den Zaligmaker verwierpen, brengende Hem zoodoende wonden toe in het huis zijner vrienden zoo zien wij naar het wederopbouwen van Jeruzalem „de heilige stad” en het wenden der gevangenis van Jakob als de weder-aanname van een ongehoorzaam kind en als een der vele teekenen dat de doeleinden van den Almachtige niet falen, dat zijn arm niet verkort is, maar dat zijn doeleinden zullen staan. Ja dat vrijelijk de heidenen kunnen woeden en niets vermogen. Daarom de tijd nadert ofschoon nog veel ellende geleden zal worden dat het spijsoffer van Juda en Jeruzalem den Heere zoet zal wezen als in de dagen van ouds, en als in de vorige jaren. Ja het zal geschieden dat de overgeblevenen der Heidenen, nadat onze Zaligmaker in glorie en heerlijkheid van den Hemel geopenbaard zal zijn, van jaar tot jaar naar Jeruzalem zullen optrekken om te aanbidden den Koning den Heere der heirscharen, om het feest te vieren der loofhutten en die van den geslachten der aarde niet naar Jeruzalem zullen optrekken om den Koning den Heere te aanbidden, zoo zal er voor hen geen regen wezen. Te dien dage zal er op de bellen der paarden staan „Heiligheid des Heeren” en de potten in het huis des Heeren zullen den Heere heilig zijn. Daarom gij woeste plaatsen van Jeruzalem „maakt geschal en juicht te zamen.

En gij kinderen des Allerhoogsten, schudt u uit het stof der zonden, maakt u bereid voor de wederkomst des Heeren en spreekt naar het hart van Jeruzalem en roept haar toe dat haar strijd spoedig vervuld zal zijn en hare ongerechtigheid verzoend zal wezen en de heerlijkheid des Heeren geopenbaard zal worden en alle vleesch tegelijk zal zien, dat de mond des Heeren het gesproken heeft. En laat het eene aansporing voor allen wezen om te staan ieder in zijne eigene plaats, met de lendenen omgord met de waarheid, de helm der zaligheid, het zwaard des geestes en het schild des geloofs en de voeten geschoeid met het Evangelie des Vredes, om te verwachten de groote dag des Heeren.

H. DE BRIJ.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

S. Q. CANNON, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Mededeelingen.

Een gelukkig gezelschap verliet den 28sten Aug. Rotterdam, vergezeld zijnde op hun langen tocht van de liefde en beste wenschen van een groot aantal der Heiligen, welke zich verzameld hadden om hun het laatst vaarwel toe te roepen.

Dit gezelschap bestond uit President Alfred A. L. Farrell, eervol ontslagen van zijne verantwoordelijke positie. Ouderling B. van der Schuit, eervol ontheven van het ambt van tweeden Raadgever voor de Rotterdamsche vertakking, zijne vrouw en twee kinderen. Zuster Catharina de Brij, welke als eene getrouwe onderwijzeres in de Zondagsschool te Rotterdam werkzaam is geweest. Zuster Trijntje Zwart en Maria Bosgieter.

Een brief van Broeder Farrell uit Liverpool meldt ons, dat zij daar welbehouden den 29en Augustus aankwamen. En daar hun gezelschap zonder twijfel in Liverpool vergroot werd, zoo zullen zij zekerlijk een aangename reis naar Utah hebben.

Den 23en Aug. l.l. overleed na een ziekte van vier maanden, Ouderling H. L. Christiansen. Broeder Christiansen kwam den 22en April 1900 in Liverpool aan tot het vervullen eener zending. Zijn gezondheidstoestand was van dien aard dat hij niet in staat was om zijn reis naar Noorwegen en Zweden voort te zetten, noch om huiswaarts te kunnen keeren. Zijne hoop tot in zijne laatste oogenblikken was, dat hij weder zou herstellen, hetwelk echter niet zoo zou zijn.

Wij ontvingen het welkom nieuws van Ouderling P. Roelofs, dat hij den 26en Aug. l.l. met het lijk van Ouderling Joseph Hogan Jr. na een voorspoedige reis over de Oceaan welbehouden te Boston is aangekomen.

Aangekomen en Aanstellingen.

Den 26en Aug. is zuster Adah C. Cannon te Rotterdam gezond en wel van Utah aangekomen. Haar echtgenoot Ouderling Wm. T. Cannon was daarheen gekomen om haar te ontmoeten. Na een kort verblijf hebben zij hun reis naar Luik (België) voortgezet. Broeder Cannon heeft eenigen tijd verlof van zijn zendingswerk om eenige studie te doen.

Ouderling Lorenzo Yates Rigby uit Rexburg, Idaho, arriveerde den 26en Aug. te Rotterdam. Broeder Rigby is aangewezen om in de Rotterdamsche Conferentie te arbeiden.

Ouderling Wm. D. Leeuw, van Lyman, Utah, is den 2en Sept. l. l. te Rotterdam aangekomen. Broeder de Leeuw is aangewezen om in de Groningsche Conferentie te arbeiden.

Ouderling Hendrik de Brij is aangewezen om over de Rotterdamsche Conferentie te presideeren, welke plaats hij eenigen tijd vervuld had.

Ouderling Lambertus J. Kragt is van zijn werk in de Groningsche Conferentie ontslagen en aangewezen om zijn werk in de Rotterdamsche Conferentie voort te zetten.

Ouderling Joseph C. Platt is van zijn werk in Dordrecht ontslagen en geroepen om over de Groningsche Conferentie te presideeren.

Conferentie Notitie.

De Groningsche Conferentie zal gehouden worden op Zondag 23 September a. s. in het gewone vergaderlokaal, Oostersingel 5a te Groningen. Vergaderingen zullen worden gehouden 's voormiddags 10 uur en 's avonds 6 uur. Wij noodigen alle Broeders en Zusters der geheele Zending uit, deze Conferentie bij te wonen.

Wat weldenkende mannen van de „Mormonen” gezegd hebben.

Hon. Jeremiah M. Wilson maakte in 1888 voor de Commissie van Territories der Vereen. Staten van N.-Amerika, de volgende ware toespeling op de Mormonen.:

Het doet mij leed u te zeggen, dat er een zeer verbreid geloof bestaat, dat de Mormonen een verlaagd en een onwetend volk zijn, dat Utah een broeinest van ondeugd is, dat de Mormonen voor het voldoen van hun lusten leven. En aan dat begrip van hen is verbonden, het natuurlijk besluit, dat er een volkomen gebrek is, van die eigenschappen en verantwoordelijkheid, zedelijk en wettelijk welke noodig zijn om hen bewkame elementen te maken, in het organiseeren van een Staat. Ik durf te zeggen, en ik gevoel en geloof wat ik zeg, dat dit een geheel en gruwelijk wanbegrip is.

Zij zijn een zedelijk volk. Ik bedoel daarmee, dat hun levenswandel en omgang, in de tegenwoordigheid der wereld, zoodanig is, dat geene andere gemeente zeggen kan, hier is uw superieur.

Zij zijn een volk, dat de wetten in acht neemt en getrouw is in het waarnemen dier regelen, welke noodig zijn, tot den vrede en goede orde eener gemeente en de bescherming van eigendom.

Zij trachten hunne onderlinge geschillen, civil zoowel als geestelijk, te regelen, door de machinerie van hun eigen kerk en zonder de hulp van advokaten, rechters of juries.

Zij zijn een moedig, geduldig, werkzaam en energiek volk. Dit beweren kan niet op goede gronden worden tegengesproken.

Zij zijn niet van verstandelijke ontwikkeling veronachtzaamd geworden; nadat zij in bezittingen vermeerderd zijn, hebben zij scholen gevestigd en onderhouden en ik waag niets indien ik zeg, dat in dit opzicht zij verder gevorderd zijn, dan vele plaatsen, welke een driemaal langer bestaan hebben.

Zij zijn een matig volk, niet aan het gebruik van sterken drank gewend en de ondeugd, misdaad en de onnoemelijke ellende, welke daaruit ontstaan, verteeren noch vernietigen hun maatschappelijk bestaan, want de afschaffing van dit, de grootste en machtigste bron van wanorde en misdaad, is een der voornaamste grondbeginselen in hun huishouding en geloof.

Personen en gemeenten, welke zoo onmeedoogend wreed en onbillijk in hun oordeel zijn, kunnen uit hun theorie en praktijk voordeel putten.

Ik verzeker, dat zij naar den gewonen maatstaf in dit opzicht verder zijn. De statistiek bewijst deze verklaring.

Deze wonderlijke groei in bevolking en rijkdom, deze wonderbare hervorming van een woestenij in een der meest vruchtbare velden. Deze schepping van nuttige industrie, deze vestiging van verstandelijke toepassing, de tegenwoordigheid van de volbrenging van doeleinden, welke niet slechts aantoonen, doch bewijzen het bestaan van die eigenschappen, welke in het leven moeten intreden en het leven moeten zijn, van alle vrije succesvolle gouvernementen. Zij zijn op zichzelf een bewijs van de algemeene waarde van dit volk. Ik wijs naar deze dingen als de hoogste bewijzen van het bestaan van die eigenschappen welke ik aan hen toeschrijf, want het zal nauwelijks bestreden worden, dat de resultaten welke zij bereikt hebben, nimmer bereikt geworden zijn en zullen worden door een verlaagd en ontuchtig volk. Zij zijn enkel bereikt door het uitoefenen van die grondbeginselen, welke noodig zijn voor elke goede ordelijke gemeente. En de tegenwoordigheid van deze onweersprekelijke bewijzen, welke hen schragen, onder dezelve liggen, hen scheppende, zijn een volk, hetwelk bewogen wordt door drijfveeren welke geheel verschillend zijn van die, welke gewoonlijk aan dat volk worden toegeschreven, waarvan ik spreek.

Als een ordelijk, energiek, vooruitstrevend volk, draal ik niet om vergelijking uit te dagen met eenig ander grondgebied, dat ooit geklopt heeft aan de deur en toelating gevraagd heeft tot deze familie van Staten.

Welke van hen kan meer ontwikkeling toonen? Welke kan meer fabrieken toonen, betere scholen, betere bearbeiding van den grond, grootere bewijzen van vooruitgang in al hetgeen tot een wel gevorderde, vooruitstrevende gemeente behoort; mindere onmatigheid, mindere misdaden? Ik verzeker, niet één, en ik wensch de eer van Utah op te houden en ik noodig tot vergelijking uit.

Alzoo hebt gij in dit volk de meest belangrijke elementen; deze hooge eigenschappen en kwaliteiten welke noodig zijn tot de

organisatie en het bestuur van een gouvernement, moed, nijverheid, industrie. Van zulke eigenschappen is elke groote natie ontstaan en het bezit van hen is voldoende bewijs van de bekwaamheid om een gouvernement te organiseren en te besturen. Wie wil dit bestrijden?

Aphorismen.

Oefening baart kunst; dit heeft betrekking op de handen, op de hersenen, zoowel als op het karakter.

Zachtmoedigheid en nederigheid van karakter te oefenen is één der werken van den volgeling van Christus. H. DE B.

Jezus en Jozeph.

GESCHIEDENIS ZICHZELF HERHALENDE, DOOR MAJOR RICHARD W. YOUNG, VAN HET HOOGSTE GERECHTSHOF VAN MANILLA, PHILIPPIJNSCHE EILANDEN.

„Mormonisme” is een groote versterkte stad van toevlucht, veelzijdig, doch overal onneembaar voor hare vijanden, en zeker voor hare verdedigers. Ommuurd met gezonde leerstelsels, levend geloof en volmaakte organisatie en gegrondvest op de rots van Openbaring, zoo kan het verwacht worden in staat te zijn, de aanvallen der ongeloofigen te wederstaan. Het is mijn doel geweest in dit klein artikel, om opnieuw de groote en treffende gelijkenis tusschen de tijden, leven en zendingen van Jezus Christus en van Jozeph Smith aan te toonen, aldus wellicht, overtuigende enkelen der meer beschroomde belegerden, dat dit bijzondere gedeelte van onze verdediging gezond is.

Voor de komst van Jezus Christus en voor de geboorte van Jozeph Smith was de stem van Profetie voor eeuwen niet gehoord geworden; in het eerste geval, niet sedert de dagen van Maleachi, in het laatste, niet sedert de dagen van Johannes den Openbaarder wiens geschriften respectievelijk het Oude en Nieuwe Testament sluiten.

In de dagen van den Zaligmaker was de joodsche kerk in een aantal tegenstrijdige sekten verbrokkeld; in den tijd van Jozeph Smith was de Christelijke wereld in honderden verwarde gelooven verdeeld.

Christus werd in een stal geboren; Jozeph Smith in een blokhuis. De vaderlijke voogd van Christus was een dorpstimmerman, Joseph's vader, eene kleine landbouwer; de ouders van beiden waren arm en gering. Hunne bekenden waren eenvoudige bewoners der verwijderde dorpen, waarin zij leefden. Beiden groeiden ongeletterd op.

Het eerste optreden van Christus in het werk Zijns Vaders was toen hij twaalf jaar oud was, toen hij een helderheid van verstand toonde te bezitten, welke de leeraars van de godsdienst verbaasde. Jozeph Smith leerde voor het eerst van het werk dat de Almachtige voor hem bestemd had, in den ouderdom van veertien jaren, en daarna toonde hij een begrip van godsdienstige zaken,

welke de christelijke leeraars deed ontzetten en verwonderde. Doch de werkelijke zendingen van Jezus en Jozeph beiden werden nog voor een aantal jaren uitgesteld.

Christus verklaarde de zoon des levenden Gods te zijn; Jozeph Smith deelde mede, dat hij een profeet van God was. Christus bestempelde diegenen welke op den stoel van Mozes gezeten waren als schijnheiligen, welke het koninkrijk des hemels voor de menschen toesloten, als blinde menschen, welke de gewichtige zaken der wet nalieten, als diegenen welke zich beroemden, dat zij geen deel met hunne vaders gehad zouden hebben in het bloed der profeeten, doch dat zij zelve doodden en steenigden, welke tot hen gezonden waren; hij verwierp hunne kerken en richtte zijne eigene op. Jozeph Smith's boodschap aan de wereld was gedeeltelijk datgeen der secten juist was en dat hunne leerstellingen een gruwel in de oogen des Heeren waren, hunne professoren bedorven en dat zij leeringen leerden welke geboden van menschen waren; hij organiseerde een nieuwe kerk.

Jezus en Jozeph werden beiden beschuldigd van groote godslastering, de eerste omdat hij verklaarde de zoon van God te zijn, de laatste omdat hij een profeet van God beweerde te wezen. Beiden waren de voorwerpen van bittere en wreede spot, haat en vervolging der vijandige priesteren en leeraars. Beiden werden van verraad beschuldigd; de een omdat hij beweerde, in een geestelijken zin, den koning der joden te zijn en de andere omdat hij leerde, dat de kerk, door hem gegrond, het koninkrijk Gods was; ofschoon de eerste raad gaf om aan Caesar te geven, hetgeen van Caesar was, en de laatste, dat de heiligen hunne respectievelijke gouvernementen zouden ophouden en ondersteunen, totdat Hij zou komen wiens recht het was te regeeren.

Jezus en Jozeph arbeidden en vonden de meesten van hunne bekeerlingen bijna uitsluitend onder de armen en ongeleerden; beiden werden als waardelooze bedriegers door de geleerden en voornamen van hun tijd verworpen. Christus verkoos als zijne Apostelen den visscher Petrus en anderen even nederig; Joseph Smith koos den huisschilder Brigham Young en anderen even gering.

Christus zond zijne Apostelen uit om te prediken zonder buidel of male, belovende de gaven en zegeningen des geestes en teekenen aan diegenen welke gelooven zouden. Jozeph Smith zond de twaalf met eene gelijke opdracht uit. Onnoemelijke getuigen, waardig om onder de geloofwaardigen gerangschikt te worden, omdat zij arbeidden en leden in vrijwillige getuigenis, van hunnen oprechtheid, hebben heiligen getuigenissen gegeven dat de teekenen diegenen volgden, welke in de leer van Christus geloofden en alzoo hen welke geloofden in die van Jozeph.

Christus en Jozeph Smith beiden verklaarden dat hunne volgelingen vervolgd zouden worden, zelfs tot aan het graf en wonderbaar genoeg, het werd vervuld in het Romeinschen Rijk, waar godsdienstvrijheid zulk een kenmerk was, dat de geschiedschrijver Gibbon geleid werd om uitteroepen, dat de vrijheid van de stad

van Rome tot alle goden der menschen uitgestrekt was en juist zoo wonderbaar werd het bewaarheid onder de groote moderne Republiek, welker grondwet voorziet voor de bescherming van alle personen, in leven en vrijheid en in de vrije uitoefening van godsdienst.

Christus voorzag en voorspelde zijne dood. Joseph Smith verklaarde, toen hij van Navoou naar Carthago vertrok, alwaar hij verraden en vermoord werd, dat hij als een lam ter slachting ging, met een geweten vrij van schuld tegen God en alle menschen. Christus werd door den afgefallen Judas verraden; Joseph Smith was ter dood gebracht door afvallige broederen.

Werken tevens Vastende.

Een correspondent in het zuiden van Utah, vraagt aan de Juvenile Instuctor het volgende:

„Wanneer een bijzondere vasten voor een zieke gedaan wordt is het dan noodig alle werkzaamheden te eindigen of kan een persoon terwijl hij vast zijn of haar werk terzelfde tijd verrichten?” Het antwoord is voorzeker het laatste. Indien de verordening van het vasten het noodzakelijk maakte, om alle werkzaamheden, gedurende dien tijd natelaten, zoo zouden velen verhinderd wezen om daaraan deel te nemen. Behalve de geregelde vastdag, dewelke op den eersten Zondag der maand plaats heeft en welke dientengevolge vergezeld kan gaan van het werzijde leggen der werkzaamheden, hebben vele personen de gewoonte om geregeld eens in de week of meermalen te vasten. Zulke personen laten hun geregeld werk niet na; zij kunnen zulks niet doen. Op dezelfde wijze kunnen bijzondere vasten voor de zieken of voor andere doeleinden in acht genomen worden. Het zou zonder twijfel zeer nuttig zijn, voor diegenen welke daartoe in de gelegenheid waren, om te zamen te komen en hun gebeden te vereenigen, voor het te verlangen doel. Doch zij, welke zulks niet kunnen doen, kunnen met evenzoveel ernst en geloof vasten, terwijl zij hunne gewone werkzaamheden verrichten, dan indien de andere wijze gevolgd werd. Zelfs hunne gebeden kunnen opgezonden worden terwijl zij hunne dagelijksche werkzaamheden verrichten, hetzij op het kantoor, in de werkplaats, op het veld, met evenveel ernst en geloof als in de vergadering of in de binnenkamer. Het vasten zou een werk des harten zijn, meer dan eene uitwendige handelwijze; gelijk het gebed in het verborgene aanbevolen is door den Meester bij voorkeur van het vertoon der Phariseën. Zoo behoeft iemand welke vast, geen treurig gelaat, noch een bedrukte uitdrukking op hetzelfde te vertoonen, of door een deugd er van te maken van het nalaten van zijne gewone werkzaamheden, gevende alzoo op die wijze publiciteit dat hij het vasten waarneemt. De voornaamste zaak is om het hart en zijn geheele wezen in een toestand te brengen, dat het ontvankelijk voor den invloed van den goeden Geest is en in het gebed den troon van den Vader te naderen, met een ziele vervuld van dank, ootmoed en geloof. Of iemand met de handen werkt, of al

zijn arbeid terzijde legt terwijl hij vast, heeft veel minder te doen met de werkdadigheid daarvan, dan de eenvoudigheid des geestes en de reinheid der drijfveer, welke hetzelfde vergezellen zou. En daar is geen rede, waarom een persoon, zich niet in het laatste kan verheugen, terwijl hij den dagelijkschen arbeid der week verricht en zijn offer aangenomen worden, zelfs met grooter welgevallen, dan indien hij trachtte te veel vertoon daarvan te maken.

Juvenile Instructor.

Het geschreven Woord.

Het is niet zonder belang om waar te nemen, dat het tegenwoordig Protestantisme langzamerhand terugtrekt van haar ingenomen positie aangaande de autoriteit der Schriften. En tevens nader tot datgene komt, hetwelk door den profeet Joseph Smith is omschreven in het achtste artikel des geloofs van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen: „Wij gelooven in den Bijbel als het woord van God, in zooverre als het nauwkeurig vertaald is.” Vandaar is dit slechts eene stap tot de aanname van een ander oorspronkelijk grondbeginsel: „Wij gelooven in al hetgeen God geopenbaard heeft, al wat hij nu openbaart, en wij gelooven, dat Hij nog vele groote en voornamen dingen zal openbaren aangaande het koninkrijk van God.”

Op eene onlangs gehouden Conventie door de vertegenwoordigers der Protestantsche kerk in Zwitserland werd aangetoond dat de hedendaagsche theologie niet hare klemtoon plaatst op de onfeilbaarheid van een boek, doch op den persoon van den historischen Christus, van wien de boeken getuigenis geven. In andere woorden, de autoriteit is de levende Christus, de openbaring van God; en de bijzondere autoriteit der Schriften bestaat daarin, dat zij getuigenis geven van het normale tijdperk van het Christendom, het leven van Christus en van de geloovigen. Niet van hetgeen van Christus gezegd is — hetwelk de critiek vrijelijk mag onderzoeken — doch Christus zelf, doordat Hij bezit van ons neemt, wordt onze autoriteit. De neiging is dus niet langer om het geschreven woord als de hoogste en laatste bron van appèl te beschouwen, doch om steeds hooger te zien, naar den Auteur of Inspireerder van dat woord. Wanneer dit grondbeginsel gevestigd is, moet voortdurende openbaring aangenomen worden.

De Hervormers waren in hun strijd met Rome gedwongen, toen de autoriteit van een onfeilbare kerk tegen hun bewijsvoering aangevoerd werd, zich te beroepen op de, in hunne oogen, meer onfeilbare Schriften. En zij deden zulks niettegenstaande het feit, dat beiden, het aantal en de tekst der canonieke boeken, verminderd waren door een kerk, aan wier gezond oordeel zij twijfelden.

Het geschreven woord eens aangenomen zijnde als de hoogste autoriteit, ten minste voor school- en bewijskundige doeleinden, zoo werd daarvan gebruik gemaakt om onderlinge verschillen in de Protestantsche geleerden, zoo veel als mogelijk was te vereffen. Het was een nieuw grondbeginsel, hetwelk zeer doelmatig tegen

Rome bevonden werd te zijn. Doch in de hitte van het debat, schenen de uitvinders van hetzelfde geheel onbewust van het feit te zijn, dat door het verwisselen der uitlegging der Bijbelteksten, gelijk die door de oudheid gegeven was met die van hun zelve, zoo namen zij niet als hoogste autoriteit het geschrevene woord, doch wel hun eigen persoonlijk begrip van hetzelfde. Dit feit werd duidelijk openbaar, in de verschillen welke onder het Protestantisme ontstonden, welke aan de eene zijde het ontstaan van afdeelingen en onderafdeelingen der godsdienstige wereld tengevolge had en aan de andere zijde die van verschillende scholen van ongelooft.

Het zou een dwaling zijn om te veronderstellen dat de Hervormers zelve zoo ver gingen als hunne navolgers deden, ten opzichte van de autoriteit des Bijbels.

Luther maakte aanspraak op het recht om zijn eigen oordeel te gebruiken, ten opzichte van het aannemen of verwerpen van geheele afdeelingen der Heiligen Schrift — een duidelijk bewijs dat de Bijbel voor hem geen grootere afgod was, dan de kerkorganisatie waarvan hij het ontvangen had. Hij beschouwde den Bijbel als een boomgaard „waarin alle soorten van boomen groeien.” voor hem was het Godswoord bewaard op eene wonderlijke wijze van alle aanvallen. „Zonder twijfel” zeide hij, „de duivel heeft vele goede boeken, waarvan wij geen kennis hebben in de kerk verwoest, gelijk als hij velen heiligen vernietigd en verslagen heeft, doch hij slaagde niet om den Bijbel geheel te verwoesten.”

Luther legde nadruk op het feit van het altijd in de kerk tegenwoordig zijn van den Almachtige. Hij zeide eens tot Bullinger:

„Onderwijs en erken dat de woorden van den leeraar, zijne absolutiën en de sacramenten, zijn niet zijne woorden of werken, doch zijn Gods woorden, enz.; wij zijn slechts de instrumenten, medewerkers, of Gods assistenten, door wien God werkt en Zijn werk volbrengt.”

Dit dus zou de ware positie van het Protestantisme op deze oorspronkelijke grondbeginselen zijn. De strekking is nu in die richting, en binnen eenigen tijd zullen de godgeleerden wellicht tot hunne eigene verbazing uitvinden, dat zij in deze eeuw slechts het spoor van den Profet Joseph volgen, in den vooruitgang naar datgene hetwelk sommige verlichtte dienstknechten van God, in alle eeuwen bemerkte hebben, dat het de waarheid was.

Deseret News.

I N H O U D :

Het „Mormoonsche” Geloof	Blz. 273	Wat weldenkende mannen van de	
De schoonheid welke nimmer vergaet	„ 276	„Mormonen” gezegd hebben . . .	Blz. 282
De wederopbouw van Jeruzalem . .	„ 277	Aphorismen	„ 284
Mededeelingen	„ 281	Jesus en Jozeph	„ 284
Aangekomen en Aanstellingen . . .	„ 281	Werken tevens vastende	„ 286
Conferentie Notitie	„ 282	Het geschrevene Woord	„ 287

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam,
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.